

rejsende oprøres ved at sé Kvinderne i Europa udføre tungt legemligt Arbejde.

Hvordan har Følgerne været? — Heldige. De har for Kvinderne aabnet et friere, mere omfattende Liv med større Afveksling. De har vundet en større Uafhængighed og Evne til Selvhjælp, der stiger i Værd, som de ugifte Kvinders Tal øges, og til samme Tid er de ikke blevne ringere til at passe deres Husholdning. — Har Kvinderne vundet, er det klart, at Samfundet har vundet gennem dem. Udviklingen af Børnenes Karakter, Selskabsvanerne, Omgangstonen ligger for en stor Del i deres Hænder. Mændene vinder ved at bringes til at behandle Kvinderne som deres lige i Stedet for som behageligt Legetøj eller nyttige Lastdyr. Det amerikanske Folk kan takke Kvindernes Virksomhed og Iver for sociale Reforme og Fordele, som Skikken næppe vil tillade den europæiske Kvinde at arbejde for. Intet Land synes at staa i større Gæld til Kvindens Begavelse, Mod, Energi og Hengivenhed for meget af det bedste i de sociale Institutioner og de for dem raadende Tanker end de forenede Stater.

Hvor er Hindringen?

Fru Redaktør!

Tillad mig, uden for øvrigt at indlade mig paa en Polemik, blot et Par Bemærkninger til Hr. Fritz v. d. Fromm's skarpe Udtalelser om Kvindens selvforskyldte kranke Skæbne, som han mener, alene „bunder i hendes Mangel paa Vilje“.

Tør jeg blot spørge, hvilke Betingelser hører der til at udvikle et Menneskes Vilje? og har Kvindens Opdragelse været anlagt paa Udviklingen af Selvstændighed og Fagdannelse til Erhverv?

Hr. F. v. d. F. kan ganske rigtigt hurtigt være færdig med sin Dom over Kvindens „Laden-sig-nøje, Frygt for at vove noget og Vankelmødighed“, naar han afskærer Virkning fra Aarsag. Men det røber et meget snævert Syn paa de bestaaende Forhold, naar Hr. F. v. d. F. spørger: „Hvor ligger

Hindringerne for Kvindens Deltagelse i alle mulige Haandværk, Fabrikdrift, Agerbrug, Havedyrkning og Handel i enhver som helst Branche?“

Jeg vil svare: Den ligger først og fremmest i hendes indelukkede Opdragelse i Hjemmet og hendes Ukendskab til Virksomhed udad til i Samfundet. Den ligger i Samfundets Mandfolketankegang om, hvad der passer sig for en Kvinde. Den ligger i Statens Nægtelse af Kvindens Adgang til Uddannelse ved de samme Lærestalter, som staa aabne for Mændene, til Handelsakademier, Legater, Rejseunderstøttelser, Embeder o. a. Den ligger først og sidst i den gifte Kvindes Umyndighedstilstand i økonomisk Henseende; ti endnu er Døtrene Opdragelse henvist til den indelukkede Moder i Hjemmet. Og tror virkelig Hr. v. d. Fromm, at Forældre tillader deres 25 Aars Døtre at løse Næringsbevis som Borger? Nej — der er endnu Haab om Ægteskab som Forsørgelsesanstalt.

Men selv om nu enkelte Kvinder kunde overvinde alle disse Hindringer, som Hjemmet lægger de unge Piger i Vejen for at løse Borgerskab, hvorledes vil da ikke Manglen paa en forstandig og grundig Læretid i en bestemt Fagdannelse i de første Ungdoms Aar være en næsten uovervindelig Hindring for, at Kvinden med Held kan benytte sin Ret som næringdrivende Borger.

Hr. F. v. d. F. siger spottende: „Kald bare paa Kvinden til Deltagelse i det offentlige Livs Arbejde, giv hende Del i kommunal og politisk Virksomhed, lad den gifte Kvinde blive myndig, og se saa, hvor mange der møder.“

Det kan gerne være, at der møder meget faa; det kan gerne være, at Kvinderne, lige som Bønderne i sin Tid, vil gaa til Kongen og bede om at blive i Umyndighedstilstand. Det er dog den eneste Vej, vi kan gaa, først at gøre den gifte Kvinde personlig myndig og derefter give alle Kvinder politisk og kommunal Valgret. Kun igennem dette Ansvar udad til i det offentlige Liv vil det forstaaes, at de unge Døtre trænger til en anden Opdragelse.

Hr. F. v. d. F. slutter saa overlegent med at beskyldte Kvindebevægelsen for „viel Geschrei und wenig Wolle“. — Det kan godt være, at den længe vil betragtes af mange saaledes, men Friheden er som en Vaarsol — lad den skinne, og Skrigene tier, og Ulden vokser, lig alle de gode Kræfter hos Kvinderne, som nu Samfundets Isdække holder nede.

Det var kun disse faa Ord, jeg som gift Kvinde og Opdrager med dog nogen Erfaring til Kvindebevægelsen ønskede Plads for i deres ærede Blad.

Amalie.

Meddelelser.

Kvindelig Fremskridtsforening. Mandag den 6te April Kl. 8½ Aften holder Hr. Cand. phil. Herman Trier i Lokalet Østergade 15 Foredrag om Fællesundervisning.

Ikke-Medlemmer betaler 25 Øre, Medlemmer af andre Kvindeforeninger 10 Øre.

Hjælpefonden for arbejdsdygtige ugifte Kvinder har udsendt sin første Aarsberetning, der viser et ret lovende Resultat. I Provinserne har den hjulpet 23 Kvinder med Understøttelser fra 50—400 Kr. til Uddannelse i forskellige Fag og til Etablering af Forretninger, i København 7 Kvinder med 60—360 Kr. til at drive Haandværksfag eller Handel. — Naar man kender de Vanskeligheder, hvormed det er forbundet for Kvinder at drive selvstændigt Erhverv, kan man ikke noksom prise Hjælpefonden som et stort Arbejde i Kvindesagen og fremdeles ønske den Lykke til fortsat Virksomhed.

Hjælpefondens Kontor er i Ny Stormgade 66 Stuen, hvor alle Ansøgninger om Hjælp kan indsendes, men da den for at kunne hjælpe trænger til ikke ganske smaa Summer, bedes de, der interesserer sig for at hjælpe arbejdsdygtige Kvinder til selvstændig Virksomhed, at sende deres Bidrag, smaa eller store, samme Steds hen, til Formanden, Frøken Julie Müller, Ny Stormgade 66.

8)

Otte Dages Skilsmisse.

Af

Amanda Kerffstedt.

Oversat af S. H.

Valeria fik pludselig en Følelse af, hvor ensom han var og tillige af, at han led, og det faldt hende ind, om vel nogen Sinde en ung Kvinde vilde staa saaledes med Døren paa Klem som hun nu og vente paa ham, just paa ham, en Kvinde, der havde Retten til at aabne den og stryge Skyerne fra hans Pande og gøre ham glad, en Kvinde med brunt Haar, skøn Hudfarve, dybe Øjne, harmonisk Vækst og et elskende Hjærte. — Hun skælvede og lukkede sagte Døren. Det var jo hendes eget Udseende, han havde beskrevet — nu forstod hun det. Hun gik stille tilbage til Vinduet og tænkte ikke mere paa sin glemte Rejsetaske.

Næste Morgen, da Valeria kom ned, var Frøken Beate forsvunden, og Konsul Gedde stod med Overfrakken over Armen og Cigaren i Munden færdig til at begive sig paa Kontoret.

„De ser mig i grumme daarligt Humør“, sagde han leende. „Beate fik Skrupler over Middagen i Dag og er gaaet paa Torvet med Pigen, idet hun har ladet mig i Stikken“. Med de Ord pegede han paa en lille Blikkasse, der stod paa Bordet foran ham og deklamerede med sørgelig Pathos: „Tomt er mit Drikkebæger, tomt mit Pengeskab.“

„Hvad mener De med det?“ spurgte Valeria leende.

„Jeg mener, at jeg skulde have min Frokost i Æsken der, og at Beate har taget Nøglen til Spisekammeret med sig.“

„Jeg véd, hvor hun har den, jeg saa' i Gaar, hvor hun plejer at gemme den“, raabte Valeria fuld af Liv og Fornøjelse. „Jeg kan hjælpe Dem.“

Hun løb ivrigt hen til en Urne paa en Søjle i det ene Hjørne, bagved den laa Nøglen.

„Men hvor er nu Spisekammeret?“ spurgte hun muntert.

„Det véd jeg heldigvis“, sagde han, følg blot med mig.

De gik ned ad Trappen til Kælderetagen, gennem det store, kølige Køkken og ind i Spisekammeret.

„Hvad skal De nu have?“ spurgte Valeria, der morede sig kosteligt. „Her er jo alt muligt. Har De Blikkassen med Dem?“

„Naturligvis, jeg er en praktisk Mand. To Stykker Smørrebrød, et med Kød og et med Ost plejer at udgøre min Ranson.“

„I Dag gør vi nu en lille Forandring“, sagde Valeria og saa' leende op i hans Ansigt, „i Dag tager vi — lad os se — røget Laks og lybsk Pølse.“

„De vil nok rigtig give mig røgede Sager.“

„Aa, jeg glemte, at De bruger Brøndkur. Naa, saa maa vi vel nøjes med det sædvanlige da.“

Hun skar Brødet. Nu var hun i en Fart bleven ganske stille. Han stod i Døren, høj og rank, og hun følte, hvorledes han saa' paa hende, medens hun smurte Smør paa Brødet. Hun følte sig greben af en dødelig Forlegenhed, den farvede selv hendes